

Upravo naviješteno Evanđelje pokazuje nam Isusa koji na Posljednjoj večeri moli za nas (usp. Iv 17,20): Riječ Božja, utjelovljena, sada pri kraju svog zemaljskog života, misli na nas, na svoju braću, postajući blagoslov, prošnja i hvala Ocu snagom Duha Svetoga. I mi, puni divljenja i povjerenja, ulazeći u Isusovu molitvu, uključeni smo Njegovom ljubavlju u veliki plan koji se tiče cijelog čovječanstva.

Krist, doista, traži da svi budemo "jedno" (r. 21). To je najveće dobro koje se može željeti, jer to sveopće sjedinjenje ostvaruje među stvorenjima vječno zajedništvo ljubavi u kojem se sam Bog poistovjećuje, kao Otac koji daje život, Sin koji ga prima i Duh koji ga dijeli.

Gospodin ne želi da se ujedinito, da se sakupimo u nedefiniranu masu, poput anonimnog bloka, već želi da budemo jedno: "Kao što si ti, Oče, u meni i ja u tebi, neka i oni budu jedno u nama" (r. 21). Jedinstvo za koje Isus moli jest, dakle, zajedništvo utemeljeno na istoj ljubavi kojom Bog ljubi, iz koje život i spasenje dolaze u svijet. I kao takvo prije svega je dar koji Isus dolazi donijeti. Iz svog ljudskog srca, naime, Sin Božji obraća se Ocu govoreći: "Ja u njima i ti u meni, da budu savršeno jedno da svijet upozna da si me ti poslao i ljubio njih kao što si mene ljubio" (r. 23).

Slušamo ove riječi s divljenjem: Isus nam otkriva da nas Bog ljubi kao što ljubi samoga sebe. Otac nas ne ljubi manje nego što ljubi svoga Jedinorođenog Sina, to jest beskonačno. Bog ne ljubi manje, jer ljubi prije, ljubi prvi! Sam Krist svjedoči o tome kada kaže Ocu: "Ljubio si me prije postanka svijeta" (r. 24). I upravo je tako: u svom milosrđu Bog je oduvijek želio zagrliti sve ljude, i Njegov je život, darovan za nas u Kristu, ono što nas čini jednim, ono što nas međusobno ujedinjuje. Slušanje ovog Evanđelja danas, tijekom Jubileja obitelji i djece, baka i djedova te starijih osoba, ispunjava nas radošću.

Predragi, primili smo život prije nego što smo ga poželjeli. Kao što je papa Franjo učio, "svi su ljudi djeca, ali nitko od nas nije birao roditi se" (Anđeo Gospodnji, 1. siječnja 2025.). Ne samo to. Čim smo se rodili, trebali smo druge da bismo živjeli, nismo mogli sami: netko drugi nas je spasio brinući se za nas, za naše tijelo, kao i za naš duh. Svi živimo zahvaljujući odnosu, odnosno slobodnoj i oslobađajućoj vezi čovječanstva i međusobne brige. Istina je, ponekad je to čovječanstvo izdano. Na primjer, svaki put kada se zaziva sloboda, ne da bi se dao život, već da bi se oduzeo, ne da bi se pomoglo, već da bi se uvrijedilo. Međutim, čak i suočeni sa zlom, koje se protivi i ubija, Isus nastavlja moliti Oca za nas, a Njegova molitva djeluje kao melem na naše rane, postajući za sve navještaj oprosta i pomirenja. Ova Gospodinova molitva daje puno značenje svjetlim trenucima naše ljubavi jednih prema drugima, kao roditelja, baka i djedova, sinova i kćeri. I to je ono što želimo objaviti svijetu: ovdje smo da budemo "jedno", kao što Gospodin želi da budemo "jedno", u našim obiteljima i tamo gdje živimo, radimo i studiramo: različiti, a ipak jedno, mnogi, a ipak jedno, uvijek, u svakoj okolnosti i u svakoj životnoj dobi.

Predragi, ako se ovako volimo, na temelju Krista, koji je "Alfa i Omega", "početak i kraj" (usp. Otk 22,13), bit ćemo znak mira za sve, u društvu i u svijetu. I ne zaboravimo: budućnost naroda stvaraju obitelji.

U posljednjim desetljećima primili smo znak koji daje radost, a istovremeno nas potiče na razmišljanje: mislim na činjenicu da su supružnici proglašeni blaženima i svetima, i to ne odvojeno, već zajedno, kao bračni parovi. Mislim na Louisa i Zélie Martin, roditelje svete Terezije od Djeteta Isusa; kao i na blaženog Luigija i Mariju Beltrame Quattrocchi, čiji se obiteljski život zbivao u Rimu u prošlom stoljeću. I ne zaboravimo poljsku obitelj Ulma: roditelji i djeca ujedinjeni u ljubavi i mučeništvu. Govorio sam da je to znak koji nas potiče na razmišljanje. Da, ukazujući na supružnike kao uzorne svjedoke, Crkva nam govori da današnjem svijetu treba bračni savez kako bi upoznao i prihvatio Božju ljubav te kako bi svojom ujedinjujućom i pomirujućom snagom prevladao sile koje razgrađuju odnose i društva.

Zbog toga, srcem punim zahvalnosti i nade, kažem vama supružnicima: brak nije ideal, već kanon istinske ljubavi između muškarca i žene: potpune, vjerne, plodne ljubavi (usp. sveti Pavao VI., enciklika *Humanae vitae*, 9). Dok vas preobražava u jedno tijelo, ta ista ljubav čini vas sposobnima, na sliku Božju, davati život. Stoga vas potičem da svojoj djeci budete primjeri dosljednosti, ponašajući se onako kako želite da se oni ponašaju, odgajajući ih za slobodu kroz poslušnost, uvijek tražeći u njima dobro i sredstva da ju uvećaju.

A vi, djeco, budite zahvalni svojim roditeljima: zahvaliti za dar života i za sve što nam se s njim svakodnevno daje, prvi je način da poštujete oca i majku (usp. Izl 20,12). Konačno, dragi bake i djedovi i stariji, preporučujem vam da bdijete nad onima koje volite, s mudrošću i suosjećanjem, s poniznošću i strpljenjem koje uče godine. U obitelji se vjera prenosi zajedno sa životom, s koljena na koljeno: dijeli se poput hrane na stolu i ljubavi u srcu. To ju čini povlaštenim mjestom za susret s Isusom koji nas voli i uvijek želi naše dobro.

I želio bih dodati još nešto. Molitva Sina Božjega, koja nam daje nadu na tom putu, također nas podsjeća da ćemo jednog dana svi biti jedno, "jedno u Jednom" (usp. sveti Augustin, *Sermo super Ps. 127*): jedno u jednom Spasitelju, zagrljenom vječnom Božjom ljubavlju. Ne samo mi, već i očevi i majke, bake i djedovi, braća, sestre i djeca koji su nam već prethodili u svjetlu Njegova vječnog Uskrsa, a koje osjećamo ovdje prisutnima, zajedno s nama, u ovom trenutku slavlja.